

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.134 van 21 januari 2014
in de zaak A. 209.741/IX-8138**

In zake: Jean-Marie BACHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat René Van Cleynenbreugel
kantoor houdend te 3300 Tienen
Oude Vestenstraat 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
die woonplaats kiest bij
de Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy - Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 16 mei 2013 van de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën waarbij Jean-Marie Bache ambtshalve uit zijn ambt wordt ontslagen met ingang van 10 september 2009 en eveneens tot het “akte [...] verlenen van zijn eis in schadevergoeding actueel begroot onder voorbehoud van vermeerdering, vermindering of naderbepaling in de loop des gedings op 1 euro”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 224.477 van 14 augustus 2013 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Het genoemde arrest is op 20 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 15 oktober 2013 heeft de hoofdgriffier, op verzoek van het aangewezen lid van het auditoraat, aan de verzoekende partij de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 15ter, § 1, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2013.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat René Van Cleynenbreugel die verschijnt voor de verzoekende partij en attaché Selim Dedeli die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Beoordeling

3. Naar luid van artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

Verzoeker heeft te dezen geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

4. In zijn vraag om te worden gehoord en ter terechtzitting wordt door verzoeker opgeworpen dat met de “voorgenomen afstand van geding [...] de Rechten van de verdediging [...] meerdere malen miskend [zijn] geworden”.

4.1. In de eerste plaats voert verzoeker aan dat hij in de onmogelijkheid is gesteld om de termijn van dertig dagen, waarvan gewag wordt gemaakt in voornoemd artikel 17, § 4ter, te berekenen, aangezien op de briefomslag van de aangetekende zending waarmee het arrest nr. 224.477 van 14 augustus 2013 is betekend, geen poststempel staat. Volgens verzoeker zou ten gevolge hiervan de kennisgeving van het arrest met toepassing van artikel 862, § 1, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek nietig zijn.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek niet zonder meer van toepassing zijn op de procedure voor de Raad van State. Deze laatste wordt immers beheerst door eigen procedureregels. Voor de termijnberekening geldt artikel 84 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

Artikel 84, § 1, tweede lid, van het voornoemde besluit van de Regent luidt als volgt:

“De processtukken, alsook de betekeningen, kennisgevingen en oproepingen, worden door de Raad van State verzonden bij ter post aangetekende brief met ontvangstmelding; behoudens andersluidende bepaling van de wet mogen deze verzendingen echter bij gewone brief worden gedaan wanneer de ontvangst ervan geen termijn doet ingaan.”

Het vijfde lid van datzelfde artikel 84, § 1, luidt:

“De datum van het postmerk heeft bewijskracht zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering.”

Uit voornoemde bepalingen, gelezen in hun samenhang, volgt dat ingeval van betekening bij ter post aangetekende brief met ontvangstmelding, de termijn ingaat met de dag die wordt vermeld op de poststempel voorkomend op de ontvangstmelding, en niet met in voorkomend geval de dag die wordt vermeld op de poststempel die is aangebracht op de omslag.

Te dezen moet worden vastgesteld dat er geen poststempel is aangebracht op de ontvangstmelding. Wel is op de ontvangstmelding de datum van ontvangst (20 augustus 2013) vermeld en de handtekening van verzoekers raadsman geplaatst. Hiertoe uitgenodigd, heeft de raadsman van verzoeker, bij wie verzoeker woonplaats heeft gekozen, op de terechtzitting overigens bevestigd dat hij inderdaad de ontvangstmelding heeft ondertekend op 20 augustus 2013. De ontvangstmelding wordt steeds teruggestuurd aan de verzender, zodat het aan de raadsman van verzoeker toeviel die datum te noteren en daarvan een vermelding in het betrokken dossier aan te brengen ten einde de termijn niet uit het oog te verliezen. Of het postmerk een datumstempel was, dan wel een handgeschreven vermelding van de datum maakt daarbij geen verschil. Hij heeft evenwel niet aangevoerd dat het onmogelijk zou zijn geweest om die datum te noteren. Bijgevolg dient deze datum in aanmerking te worden genomen als vertrekpunt voor de termijn om een verzoek tot voortzetting in te dienen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de termijn om een verzoek tot voortzetting in te dienen wel degelijk geldig is beginnen lopen en *in casu* inging op 21 augustus 2013 om te verstrijken op 19 september 2013. De raadsman van verzoeker kon niet onwetend zijn geweest van het vertrekpunt van die termijn. Niettemin heeft verzoeker binnen die termijn geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

4.2. Daarnaast voert verzoeker aan dat zijn rechten van verdediging zijn miskend. Hij overweegt namelijk om tegen het arrest nr. 224.477 van 14 augustus 2013 een cassatieprocedure in te leiden. De termijn om die voorziening in te stellen, namelijk drie maanden (artikel 1073 van het Gerechtelijk Wetboek) is volgens verzoeker nog niet verstreken, meer nog, die termijn is volgens verzoeker nog niet beginnen lopen aangezien het arrest niet op rechtsgeldige wijze is betekend of hem ter kennis is gebracht.

Daargelaten de vraag of tegen het arrest een voorziening in cassatie kan worden ingesteld, is hiervóór (*sub* 4.1) vastgesteld dat het arrest regelmatig ter kennis is gebracht van verzoeker die evenwel geen tijdig verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend, zodat krachtens artikel 17, § 4ter, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ten aanzien van hem een vermoeden van afstand van het geding geldt.

De beweerde intentie van verzoeker om tegen het arrest nr. 224.477 van 14 augustus 2013 een cassatieprocedure in te leiden, ontkracht dat vermoeden niet.

4.3. Ten slotte betoogt verzoeker dat zijn rechten van verdediging zijn miskend doordat op de berichten van aanbidding van de postdiensten niet wordt vermeld dat het een brief van de Raad van State betreft, die de belanghebbende binnen de veertien dagen dient af te halen bij de postdiensten tegen ontvangstbewijs. Volgens verzoeker heeft die afwezigheid van identiteit van de afzender tot gevolg dat de belanghebbende onwetend is dat het een brief van de Raad

van State betreft en “dat de termijnen van aanbieding van de brief beginnen te lopen”. Bij afhaling van die brief op de dertiende of veertiende dag na aanbieding van de zending zouden, aldus verzoeker, de wettelijk voorgeschreven termijnen verstreken kunnen zijn en zou zeker de dertig-dagentermijn om te antwoorden niet worden gerespecteerd.

Zoals hiervóór is vastgesteld, heeft de raadsman van verzoeker, bij wie verzoeker woonplaats heeft gekozen, op de terechtzitting bevestigd dat hij de ontvangstmelding heeft ondertekend op 20 augustus 2013. Op die ontvangstmelding is de afzender van de brief uitdrukkelijk vermeld, te dezen “Griffie Raad van State”, alsook onder meer het rolnummer van het dossier en het arrestnummer. Hoe dan ook kon verzoeker uit het ontvangen stuk opmaken dat het om de kennisgeving van het arrest nr. 224.477 van 14 augustus 2013 ging. Verzoeker kan dan ook niet onwetend zijn geweest van wie deze brief uitging en waarop deze betrekking had. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de termijn om een verzoek tot voortzetting in te dienen voor hem is beginnen lopen de dag na ontvangst van de zending en dus niet de dag waarop deze zending tevergeefs ter kennisgeving zou zijn aangeboden – hypothese die in zijn geval niet van toepassing is.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen omstandigheden van overmacht of onoverwinnelijke dwaling aanhaalt die hem hebben verhinderd tijdig een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in te dienen, zodat het wettelijke vermoeden van afstand van het geding onverminderd geldt.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 januari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin